

Sygn. akt V Ca 464/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie V Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący-Sędzia	SSO Małgorzata Mazur
Sędzia:	SSO Barbara Chłędowska
Sędzia:	SSO Magdalena Kocój (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Edyta Rak

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2018 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa Wspólnoty Mieszkaniowej bloku nr (...) w N.
przeciwko Spółdzielni (...) w N.
o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego
od wyroku Sądu Rejonowego w Leżajsku

z dnia 8 marca 2017 r., sygn. akt I C 46/16

I. oddala apelację,

II. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSO Barbara Chłędowska SSO Małgorzata Mazur SSO Magdalena Kocój

Sygn. akt. I Ca 464/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 13 lutego 2018r.

Wyrokiem z dnia 8 marca 2017r., sygn.. akt I C 46/16 Sąd Rejonowy w Leżajsku po rozpoznaniu sprawy z powództwa Wspólnoty Mieszkaniowej bloku nr (...) w N.

przeciwko Spółdzielni (...) w N. o zapłatę zasądził od Spółdzielni (...) w N. na rzecz Wspólnoty Mieszkaniowej bloku nr (...) w N. kwotę 25 594,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 1 407, 85 zł od dnia 15 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty;
- 825,96 zł od dnia 3 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty;
- 825,96 zł od dnia 11 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty;
- 825,96 zł od dnia 11 września 2013 r. do dnia zapłaty;
- 825, 96 zł od dnia 11 października 2013 r. do dnia zapłaty;
- 1 059,27 zł od dnia 19 listopada 2013 r. do dnia zapłaty;
- 825,96 zł od dnia 11 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty;
- 825,96 zł od dnia 16 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty;
- 825,96 zł od dnia 11 lutego 2014 r. do dnia zapłaty;
- 825,96 zł od dnia 11 marca 2014 r. do dnia zapłaty;
- 825,96 zł od dnia 11 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty;
- 825,96 zł od dnia 11 maja 2014 r. do dnia zapłaty;
- 825,96 zł od dnia 11 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty;
- 825,96 zł od dnia 11 lipca 2014 r. do dnia zapłaty;
- 825,96 zł od dnia 11 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty;
- 825,96 zł od dnia 11 września 2014 r. do dnia zapłaty;
- 825,96 zł od dnia 11 października 2014 r. do dnia zapłaty;
- 825,96 zł od dnia 11 listopada 2014 r. do dnia zapłaty;
- 825,96 zł od dnia 11 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty;
- 825,96 zł od dnia 11 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty;
- 825,96 zł od dnia 11 lutego 2015 r. do dnia zapłaty;
- 825,96 zł od dnia 11 marca 2015 r. do dnia zapłaty;
- 825,96 zł od dnia 11 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty;
- 825,96 zł od dnia 11 maja 2015 r. do dnia zapłaty;
- 825,96 zł od dnia 11 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty;
- 825,96 zł od dnia 11 lipca 2015 r. do dnia zapłaty;
- 825,96 zł od dnia 11 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty;
- 825,96 zł od dnia 11 września 2015 r. do dnia zapłaty;
- 825,96 zł od dnia 11 października 2015 r. do dnia zapłaty; ponadto rozstrzygnął o kosztach procesu.

Rozstrzygnięcie swoje Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach stanu faktycznego.

W dniu 1 sierpnia 2004 roku Wspólnota Mieszkaniowa bloku nr (...) przy ul. (...) w N. zawarła z Zakładem (...) w N. umowę sprzedaży ciepła dla budynku Wspólnoty Mieszkaniowej bloku nr (...) przy ul. (...) w N.. Umowa ta dotyczyła dostawy ciepła dla budynku wielorodzinnego położonego przy ul. (...) w N..

W dniu 28 grudnia 2011 roku Wspólnota Mieszkaniowa bloku nr (...) przy ul. (...) w N. zawarła, również z Zakładem (...), umowę o administrowanie, na mocy której (...) jest uprawniony do dochodzenia w imieniu Wspólnoty wszelkich zobowiązań m.in. kosztów utrzymania budynku, w tym kosztów centralnego ogrzewania od poszczególnych właścicieli lokali. W dniu 29 grudnia 2011 roku właściciele lokali Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. (...) w N. podjęli uchwały ustalające stawkę eksploatacji podstawowej w wysokości 0,70 zł/m⁽²⁾ oraz stawkę funduszu remontowego w wysokości 1,00 zł/m⁽²⁾. Spółdzielnia (...) w N. jest właścicielem lokalu użytkowego przy ul. (...) w N.. Mimo licznych wezwań Spółdzielnia nie wywiązuje się z przypadających na nią opłat, w tym kosztów ogrzewania. Za okres od 01.07.2011 r. - 30.06.2012 r. pozwana zobowiązana była do zapłaty, wynikającej z rozliczenia, kwoty 1.407,85 zł, obejmującej ogrzewanie części wspólnych budynku Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. (...). Uchwałami nr (...), nr (...) oraz (...) z dnia 28 lutego 2013 roku Wspólnota przyjęła plan gospodarczy na 2013 rok oraz regulamin rozliczania kosztów ciepła we Wspólnocie Mieszkaniowej przy ul. (...) w N., a następnie uchwałą z dnia 29 sierpnia 2013 roku zwiększyła stawkę wpłat na fundusz remontowy z kwoty 1,00 zł / m⁽²⁾ na 2,00 zł / m⁽²⁾.

Spółdzielnia (...) w N. zaskarżyła uchwałę z dnia 28 lutego 2013 roku nr (...) do Sądu Okręgowego w Rzeszowie. Wyrokiem z dnia 13 sierpnia 2015 roku w sprawie sygn. akt I ACa 144/15 Sąd Apelacyjny w Rzeszowie przesądził o konieczności ponoszenia przez Spółdzielnię (...) w N. kosztów ogrzewania zgodnie z przyjętym regulaminem oddalając powództwo. Wspólnota Mieszkaniowa przy ul. (...) w N. wystawiła kolejne faktury miesięczne za okres od lipca 2013 roku do września 2015 roku z tytułu ogrzewania lokalu Spółdzielni (...) w N.. Pismem z dnia 1 września 2014 roku administrator (...) Sp. z o.o. w N. poinformował, że od dnia 1 października 2014 roku obowiązywać będzie książeczka opłat. Wspólnota Mieszkaniowa przy ul. (...) w N. kierowała do Spółdzielni (...) w N. liczne wezwania do zapłaty. W 2004 roku Spółdzielnia (...) w N. wykonała własną instalację grzewczą w lokalu przy ul. (...) w N..

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd I instancji uznał, że powództwo jest zasadne.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do rozstrzygnięcia czy pozwana Spółdzielnia dokonała zgodnego z prawem odłączenia się od instalacji grzewczej w budynku Wspólnoty i co za tym idzie czy miała obowiązek opłacania rachunków za dostarczone ciepło zgodnie z regulaminem i uchwałami podjętymi przez Wspólnotę w kwestii ogrzewania budynku i lokali się w nim znajdujących.

Jak wskazał Sąd, zgodnie z art. 22 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 roku o własności lokali (t.j. Dz.U.2015 poz. 1892) czynności zwykłego zarządu podejmuje zarząd samodzielnie. Do podjęcia przez zarząd czynności przekraczającej zakres zwykłego zarządu potrzebna jest uchwała właścicieli lokali wyrażająca zgodę na dokonanie tej czynności oraz udzielająca zarządowi pełnomocnictwa do zawierania umów stanowiących czynności przekraczające zakres zwykłego zarządu w formie prawem przewidzianej.

Czynnościami przekraczającymi zakres zwykłego zarządu, w rozumieniu ustawy, do podjęcia których wymagana jest uchwała wspólnoty wyrażająca zgodę na ich dokonanie i zawierająca dodatkowe umocowanie dla zarządu, celem ich wykonania, są natomiast czynności wymienione w art. 22 ust. 3 pkt 5, 5a, 6 WłLokU. Wynika to jednoznacznie z art. 21 ust. 3 WłLokU: aby zarząd mógł skutecznie złożyć potrzebne do wykonania uchwał w sprawach wymienionych w art. 22 ust. 3 pkt 5, 5a, 6 oświadczenia woli, musi mieć do tego stosowne pełnomocnictwo.

Ustawa określa w art. 22 ust. 3 WłLokU czynności prawne przekraczające zakres zwykłego zarządu nieruchomością wspólną. Jest to wyliczenie jedynie przykładowe, a więc możliwe jest zaliczenie do czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu również innych niż wymienione czynności. Jedną z takich czynności jest niewątpliwie odłączenie się od wspólnej instalacji grzewczej Wspólnoty. Sąd Rejonowy powołał na poparcie wyrażonego stanowiska uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 28 sierpnia 1997 roku, III CZP 36/97, OSNC 1998; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2002 roku, I CKN 489/00, OSN 2002, Nr 12, poz. 157. W orzeczeniach tych Sąd Najwyższy stwierdził, że odłączenie znajdującej się

w lokalu instalacji grzewczej od sieci centralnego ogrzewania i przystosowanie jej do innego rodzaju ogrzewania jest czynnością przekraczającą zakres zwykłego zarządu nieruchomością wspólną, gdyż instalacja grzewcza (c.o.) nie służy wyłącznie do użytku właściciela lokalu, ale korzystają z niej wszyscy właściciele; urządzenia grzewcze znajdujące się w lokalu stanowią zatem element nieruchomości objęty współwłasnością przymusową. Ponadto, za koniecznością uzyskania zgody właścicieli pozostałych lokali przemawia art. 22 ust. 3 pkt 4 WłLokU, który za czynność przekraczającą zakres zwykłego zarządu uznaje zmianę przeznaczenia części nieruchomości wspólnej, a taką jest właśnie instalacja grzewcza.

Takie stanowisko jest ugruntowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego jak również w doktrynie. Z tego względu pozwany by odłączyć się od sieci centralnego ogrzewania Wspólnoty musi uzyskać zgodę w formie uchwały tej wspólnoty. Decyzja podpisana przez członków zarządu powodowej Wspólnoty nie mogła być więc podstawą do skutecznego odłączenia się od instalacji grzewczej w budynku, co zauważył Sąd Apelacyjny w Rzeszowie w wyroku z dnia 13 sierpnia 2015 roku sprawie I ACa 144/15.

Te wszystkie okoliczności powodują, że pozwaną Spółdzielnię nadal obowiązują zasady rozliczania ciepła w budynku uchwalone w sposób obowiązujący dla wszystkich właścicieli lokali. Nie ma przy tym znaczenia, że pozwana Spółdzielnia posiada dodatkową własną instalację grzewczą. To od niej zależy, czy i w jakim stopniu korzysta z instalacji wspólnej a w jakim z instalacji indywidualnej.

Z tych względów uznał Sąd Rejonowy, że powództwo o zapłatę kwoty 25 594,00 zł jest w całości zasadne, gdyż znajduje oparcie w uchwałach Wspólnoty oraz fakturach wystawionych przez Wspólnotę za ciepło dostarczone do lokalu. Kwestia opłat za części wspólne nieruchomości uregulowana została również obowiązującymi uchwałami Wspólnoty, które nie zostały skutecznie zaskarżone i dlatego pozwana Spółdzielnia jest zobowiązana do płacenia tych kosztów, zgodnie w wykazem dla lokalu którego jest właścicielem.

Wskazał także Sąd, że pierwsza z faktur płatna była do dnia 14 grudnia 2012 roku (k.23), a wytoczenie powództwa w dniu 8 grudnia 2015 roku niewątpliwie przerwało 3-letni termin przedawnienia, o którym mowa w treści art. 118 k.c.

Reasumując Sąd I instancji stwierdził, że powód wykazał zasadność powództwa.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu uzasadnia treść art. 108 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. Mając to na uwadze, Sąd w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r.

w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163 z 2002 r., poz. 1348 ze zm.) zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3697 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na kwotę kosztów procesu składają się: wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2400 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł, opłata od pozwu – 1280 zł.

Apelację niniejszego wyroku wniosła pozwana, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu:

1. naruszenie przez Sąd art. 233 § 1 k.p.c. przez brak wszechstronnego i wnikliwego rozważenia zebranych w sprawie dowodów i nierozpoznanie sprawy co do jej istoty

i uwzględnienie dowodów zawnioskowanych wyłącznie przez stronę powodową oraz sprzeczność ustaleń Sądu z treścią materiału dowodowego przez błędne przyjęcie, że pozwana Spółdzielnia ogrzewała lokal użytkowy z sieci własnej i z sieci grzewczej budynku,

2. naruszenie przez Sąd art. 6 k.c. poprzez uwzględnienie w całości powództwa pomimo, nie udowodnienia przez stronę powodową świadczenia dostawcy ciepła do lokalu pozwanej i poniesienia szkody,

3. naruszenie art. 118 k.c. poprzez błędne ustalenie wymagalności roszczenia na kwotę 1407,85 zł za ogrzewanie części wspólnych budynku o okresie 2011 – 2012,

4. nieważność postępowania na podstawie art. 379 § 2 k.p.c. poprzez nienależyte umocowanie pełnomocnika procesowego strony powodowej,

5. naruszenie przez Sąd art. 328 k.p.c. § 2 poprzez niewskazanie w uzasadnieniu wyroku dowodów, na których Sąd się oparł i przyczyn dla których innym dowodom odmówił mocy dowodowej i wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku.

W oparciu o przedstawione zarzuty strona pozwana wniosła o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji z uwzględnieniem kosztów postępowania sądowego,

ewentualnie:

zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania sądowego wg norm przepisanych.

Jednocześnie wniosła o przeprowadzenie dowodów z rocznych sprawozdań finansowych Wspólnoty za lata 2015 – 2016 na okoliczność niewykazywania niedopłaty za ciepło dostarczane do budynku przy ulicy (...).

Apelacja pozwanej wraz z uzasadnieniem zalega na kartach 255 – 261 akt sprawy.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o oddalenie apelacji w całości i utrzymanie zaskarżonego wyroku oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Odpowiedź na apelację wraz uzasadnieniem zalega na kartach 278 – 280 akt sprawy.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja pozwanej nie znajduje podstaw usprawiedliwiających wydanie przez Sąd I instancji orzeczenia reformatoryjnego, a równocześnie nie występują też określone w przepisie art. 386 § 4 k.p.c. przesłanki uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktycznej ocenę prawną Sądu I instancji.

W oparciu o art. 381 k.p.c. dowody wskazane w apelacji podlegały pominięciu.

W pierwszej kolejności należy rozważyć postawiony przez stronę pozwaną zarzut nieważności postępowania na podstawie art. 379 § 2 k.p.c.

Nie ma w tym zakresie racji apelująca, albowiem zgodnie z umową o administrowanie zawartą pomiędzy Wspólnotą a Zakładem (...) w N. w dniu 28 grudnia 2011r. , (...) uprawniony był m.in. do dochodzenia w imieniu Wspólnoty wszelkich zobowiązań, w tym kosztów c.o. od poszczególnych właścicieli lokali. Ta okoliczność powoduje, że do występowania w procesie sądowym o zasądzenie tego rodzaju należności z powyższej umowy wynika uprawnienie

(...) do reprezentowania Wspólnoty. Ponadto zarządca przedłożył do akt sprawy pełnomocnictwo z dnia 19.11.2015r. (k.281).

Ustosunkowując się do dalszych zarzutów apelacyjnych, w tym naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. – nie można zgodzić się z apelantem, że Sąd I instancji nie dokonał wszechstronnej oceny materiału dowodowego, co skutkowało nierozpoznanie istoty sprawy oraz dokonał sprzecznych ustaleń z treścią zebranego materiału dowodowego poprzez błędne przyjęcie, że strona pozwana ogrzewała lokal użytkowy z sieci własnej i sieci grzewczej budynku.

W tych okolicznościach, zgodnie z utrwalonym w tym zakresie orzecznictwem, Sąd Okręgowy zauważa, iż nie jest obowiązany powtarzać prawidłowo dokonanych przez Sąd

I instancji ustaleń i prawnej ich oceny. Należy podkreślić, że Sąd Rejonowy przedstawił zastosowany sposób oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, opierając się na logicznym rozumowaniu i zasadach doświadczenia życiowego, a ocena ta zasługuje na jednoznaczną aprobatę. Nie doszło do naruszenia zarzucanych apelacją przepisów postępowania cywilnego oraz prawa materialnego. Słusznie uznał Sąd Rejonowy, iż roszczenie zostało udowodnione co do zasady i wysokości.

Prawidłowo ocenił Sąd Rejonowy, że pozwana Spółdzielnia nie dokonała zgodnego z prawem odłączenia się od instalacji grzewczej w budynku Wspólnoty, zatem miała obowiązek opłacania rachunków za dostarczone ciepło zgodnie z regulaminem i uchwałami podjętymi przez Wspólnotę w kwestii ogrzewania budynku i lokali się w nim znajdujących.

Zgodnie z art. 22 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 roku

o własności lokali (t.j. Dz.U.2015 poz. 1892) czynności zwykłego zarządu podejmuje zarząd samodzielni, natomiast do podjęcia przez zarząd czynności przekraczającej zakres zwykłego zarządu potrzebna jest uchwała właścicieli lokali wyrażająca zgodę na dokonanie tej czynności oraz udzielająca zarządowi pełnomocnictwa do zawierania umów stanowiących czynności przekraczające zakres zwykłego zarządu w formie prawem przewidzianej. Odłączenie się od wspólnej instalacji grzewczej Wspólnoty przez któregokolwiek członka wspólnoty wymagało dla swej ważności podjęcia uprzednio uchwały przez członków Wspólnoty. W niniejszej sprawie do podjęcia takiej uchwały nie doszło. Umowa z 2004r. pomiędzy Zarządem a pozwaną zawarta została w warunkach nieważności, co powoduje, iż odłączenie się pozwanej od wspólnej instalacji grzewczej było nieuprawnione. Jak zauważył słusznie Sąd Apelacyjny w Rzeszowie w wyroku z dnia 13 sierpnia 2015 roku sprawie I ACa 144/15 decyzją podpisana przez członków zarządu powodowej Wspólnoty nie mogła być więc podstawą do skutecznego odłączenia się od instalacji grzewczej w budynku. Zatem

w stosunku do pozwanej Spółdzielni, tak jak w stosunku do pozostałych właścicieli lokali obowiązywała uchwała z dnia 29 grudnia 2011 roku właścicieli lokali Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. (...) w N. ustalająca stawkę eksploatacji podstawowej w wysokości 0,70 zł/m⁽²⁾ oraz stawkę funduszu remontowego w wysokości 1,00 zł/m⁽²⁾. Dla skuteczności powództwa nie ma znaczenia, że pozwana Spółdzielnia posiada dodatkową własną instalację grzewczą. To od niej bowiem zależy, czy i w jakim stopniu korzysta z instalacji wspólnej, a w jakim z instalacji indywidualnej. Na marginesie już tylko Sąd Odwoławczy wskazuje, że pozwana nie wykazała, by jej lokal był całkowicie „odcięty” od wspólnej instalacji grzewczej, skoro przez ten lokal przebiegają elementy wspólnej instalacji grzewczej. W tej sytuacji chybiony był zarzut naruszenia art. 6 k.c. Skoro bowiem pozwana jako członek Wspólnoty zobowiązana jest do ponoszenia wszelkich kosztów, w tym także opłat za c.o. zgodnie z uchwałą Nr (...)i regulaminem, to nie ma znaczenia ile faktycznie dostarczono za dochodzony okres ciepła do przedmiotowego lokalu i czy Wspólnota poniosła z tego tytułu szkodę w postaci istniejących zaległości względem dostawcy ciepła.

Odnosnie kosztów utrzymania, w tym również ogrzewania, nieruchomości wspólnej tj, np. klatek schodowych i innych pomieszczeń nie stanowiących odrębnej własności poszczególnych właścicieli lokali, każdy z właścicieli lokali Wspólnoty, zgodnie z art. 13 Ustawy o własności lokali zobowiązany jest do uczestniczenia w kosztach zarządu związanych z utrzymaniem nieruchomości wspólnej. Mimo twierdzeń apelującej, w żaden sposób nie wykazała ona, iż klatki schodowe czy nadbudówka stanowią pomieszczenia przynależne do którychś lokali w bloku nr (...), a skoro

tak, to pozwana, podobnie jak pozostali właściciele lokali ma obowiązek partycypować w ich kosztach zarządu i utrzymania, nawet jeśli z nich nie korzysta.

Zarzut strony pozwanej co do przedawnienia roszczenia na kwotę 1.407,85 zł, jest nieuzasadniony. Termin zapłaty faktury wystawionej na tę kwotę, zgodnie z jej treścią, mijał w dniu 14 grudnia 2012r. Skoro pozew wpłynął 9 grudnia 2015r. to termin przedawnienia nie upłynął, zatem nie jest zasadny zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 118 k.c.

Przechodząc do oceny zarzutów odnoszących się do art. 328 § 2 k.p.c. wskazać należy, że nie ma racji skarżąca zarzucając Sądowi I instancji naruszenie niniejszego przepisu aby mógł skutkować w niniejszej sprawie uwzględnieniem apelacji. Jak słusznie wskazuje

M. Manowska (w: Apelacja w postępowaniu cywilnym. Komentarz i orzecznictwo, wyd. III, LexPolonica), zarzut naruszenia wskazanego przepisu może stać się zasadniczo wówczas przedmiotem skutecznej apelacji, jeśli treść uzasadnienia dotknięta jest tak kardynalnymi brakami, że nie pozwala na dokonanie weryfikacji innych zarzutów apelacji oraz zastosowania przez sąd drugiej instancji prawa materialnego. Zwykle sprowadza się to do konkluzji, że z uzasadnienia sądu nie wynika, jaki w istocie stan faktyczny został ustalony.

Powszechnie w orzecznictwie przyjmuje się, iż zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w wyjątkowych okolicznościach, tj. jedynie wtedy, gdy treść uzasadnienia orzeczenia sądu pierwszej instancji uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wywodu, który doprowadził do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10.01.2013 r., III APa 63/12, LEX nr 1254543, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 24.01.2013 r., I ACa 1075/12, LEX nr 1267341).

W wyroku z dnia 7 października 2009 r., III CSK 39/09, OSNC 2010, nr 4, poz. 100, Sąd Najwyższy stwierdził, że art. 328 § 2 wymaga, aby uzasadnienie wyroku zawierało wskazanie przyczyn, dla których sąd odmówił wiarygodności i mocy dowodowej dowodów niestanowiących podstawy dokonanych ustaleń. Sąd ma przy tym obowiązek odnieść się w uzasadnieniu tylko do tych dowodów, które dotyczyły faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok SN z dnia 28 września 2000 r., IV CKN 109/00, LEX nr 532102).

Przenosząc powyższe na okoliczności niniejszej sprawy, wskazać należy, że uzasadnienie Sądu I instancji poddaje się kontroli instancyjnej, nie ma więc podstaw do uchylenia zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Reasumując, apelacja pozwanej Spółdzielni jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. i § 2 pkt. 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U., poz. 1804 ze zm.).

SSO Małgorzata Mazur SSO Magdalena Kocój SSO Barbara Chłędowska

ZARZĄDZENIE

- (...)

Rzeszów, 2 marca 2018r.